

Това кръщение и викане по тавана се повтори още няколко пъти. При всеки шумъ и крѣсъкъ напуцахме работата и изпразвахме дюгения. Всеки отъ насъ вѣрваше, че това е вампиръ! . . . Ала когато майсторътъ забѣлѣза, че слѣдъ бѣгството ни готовитѣ обуца намаля ватъ, рѣши една нощъ да го дочака.

Скри се той задъ единъ дулапъ, а ние — чирацитѣ и калфитѣ, се заловихме за работа. Когато се чу страшния гласъ и тропане, веднага се прѣснахме като пилци! . . . Само майсторътъ остана въ дюгения.

Вампирътъ слѣзълъ отъ тавана и почналъ да пробира готовитѣ обуца. Майсторътъ, като видѣлъ това, хвърлилъ се на него и го уловилъ. Колко останалъ очуденъ, като видѣлъ не вампиръ, а едно лошо и крадливо момче! . . .

Момчето го прѣдадоха на сѣдъ и го осѣдиха на затворъ. Така то изплати своитѣ грѣхове!

— Тѣй му се е падало! — казахме ние, когато баща ни свърши това разказче.

